4.3. Hucurat Suresi 10-12. Ayetler ve Tefsiri

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ فَاَصْلِحُوا بَيْنَ اَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ١٠ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا

لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَسٰٓى اَنْ يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَٓاءٌ مِنْ نِسَٓاءٍ عَسٰٓى اَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ

وَلَا تَلْمِزُٓوا اَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْاَلْقَابِ بِئْسَ الِاسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْا۪يمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَاُو۬لٰٓئِكَ

هُمُ الظَّالِمُونَ ١١ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا اجْتَنِبُوا كَث۪يرًا مِنَ الظَّنِّ اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبْ

بَعْضُكُمْ بَعْضًا اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ اَخ۪يهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنَّ اللّٰهَ تَوَّابٌ رَح۪يمٌ ١٢

Rahmân ve Rahîm olan Allah´ın adıyla.

10. Mü’minler ancak kardeştirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah’a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.
11. Ey iman edenler! Bir topluluk bir diğerini alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kadınlar da diğer kadınları alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler.
12. Birbirinizi karalamayın, birbirinizi (kötü) lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir namdır! Kim de tövbe etmezse, işte onlar zâlimlerin ta kendileridir. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.

Bu ayetler, yeryüzündeki tüm Müslümanların evrensel bir ailenin bireyleri gibi olduklarını ve birbirlerine öz kardeşmiş gibi dürüst ve samimi davranmaları gerektiğini bildirir. Aralarındaki bu kardeşlik anlayışının hiçbir dinde ve düşüncede örneği yoktur. Müslümanlar, her konuda olduğu gibi din kardeşlerinin arasını bulmada da adil ve duyarlı olurlar. Bu konuda yanlış yapmaktan pek sakınırlar.

44 Râzî, Mefâtîhu'l-Gayb, C 23, s. 428; Elmalılı, Hak Dini Kur'an Dili, C 9, s. 163; Heyet, Kur’an Yolu, C 5, s. 694.

BİLGİ KUTUSU

Allah (c.c.), Peygamber ve mü'minler hakkında hüsnüzan beslemek ahlakın ve imanın bir gereğidir.

NOT EDELİM

"Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdâr olandır."

(Hucurat Suresi, 13. ayet)



"Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücudun uzuvlarına benzerler..."
(Buharî, Edeb, 27; Müslim, Birr, 66)

Müslüman bir kimse başka Müslümanı, Müslüman bir gurup, diğer bir gurubu hakir görüp onunla alay etmemelidir. Ebu Said el-Hudri ve Ebu Hureyre'nin anlattığına göre Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur: *"Bir kimse için, bir Müslüman kardeşini hakir görmek kadar büyük bir kötülük yoktur."* [45]. Buradaki alay etmek sözüyle, sadece sözle yapılan alay değil, bir kimsenin rahatsız edici bir şekilde taklidini yapmak; sözleri, davranışları, tipi, giyimi ile eğlenmek veya bunlarda bir kusur, ayıp bulup başkalarının dikkatini çekmek şeklindeki tüm davranışlar kastedilmektedir.

Bu ayetlerin indirilme nedeni şöyle açıklanmaktadır: Bir rivayete göre Beni Temim kabilesinden gelen temsilciler; İslam'a ilk girenlerden Ammar, Habbab, Bilal, Süheyb, Salim (r.a.h.) gibi fakirleri alaya alıp onların hallerine gülmüşlerdi. O nedenle bu ayetler inmiştir. Ayrıca Hz. Safiye (r.a.) hakkında bazı kadınlar, "Yahudi kızı Yahudi" diye dedikodu yapmışlardı. Safiye üzülerek olup bitenleri Hz. Peygamber'e anlattı. Hz. Peygamber ona, *"Üzülme ve sen onlara atam Harun'dur, amcam Musa'dır, kocam da Muhammed'dir dersin."* buyurarak onu teselli etti.[46]

Ayette başkasını gücüne gidecek bir lakab ile çağırma yasaklanıyor. Söz gelimi bir kimseye fasık ve münafık diye hitap etmek; topal, *a'mâ* ve tek gözlü olan özürlü kimselere buna göre isim takmak; bir kimseye kendisinde, anne, baba veya ailesinde bulunan bir ayıbı dolayısıyla lakab takmak ya da yeni müslüman olmuş birine önceki dinine dayanarak bir ad vermek veyahut bir gruba, bir aileye, bir kabile ve sülaleye kendilerinde bulunan bir kusuru ortaya çıkaran bir isim takmak yasaklanmaktadır. Ancak hakaret ve kötülük kastedilmeksizin bir kimseyi tanıtmak için gerektiğinde kambur, topal vb. lakaplarla anmak yasak değildir.

Bu ayette kişi fazlaca zanda bulunmaktan ve her tahmin ettiğine tabi olmaktan menedilmiştir. Bunun sebebi olarak da zannın bir kısmının günah olması gösterilmiştir.

Suizan gerçekte günah olan zandır. Kişinin başka birine sebepsiz yere suizan beslemesi veya başkaları ile ilgili kanaat ve görüşlerinde daima suizanı ön plana alması yasaktır. Aynı şekilde dış görünüşleri ve hareketleri temiz ve iyi bir insan olduğunu gösteren kişilere suizan beslemek de yanlıştır.

Ayette (güvenlik araştırması gibi meşru bir sebep olmadan) insanların sırlarını, gizli yönlerini araştırmayın, birbirinizin kusurlarını soruşturmayın, başkalarının hal ve hareketlerini araştırmayın, denilmektedir. Bu hareketler ister suizandan dolayı

45 Müslim, Birr, 32; Ebû Dâvûd, Edeb, 35; Tirmizî, Birr, 18.
46 Tirmizî, Menâkib, 3892; Kurtubî, el-Câmi li Ahkâmi'l Kur'ân, C 16, s. 336; Elmalı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili, C 7, s. 204.

yapılsın, ister kötü niyetle birine zarar vermek için yapılsın veya sadece kendi merakını gidermek için yapılsın, her durumda da dinin yasakladığı tecessüstür. İki kişinin konuşmasına kulak kabartmak, komşuların evlerinin içini merak etmek, çeşitli yollarla başkalarının aile hayatını veya onların şahsi sır ve davranışlarını bir gerek olmadan araştırmak dinen yasaktır ve bu birçok kötülüğe kaynaklık eder. Müslim, Ebu Davud, Tirmizi, Nesâî ve diğer muhaddislerin naklettiği, Hz. Ebu Hureyre'nin (r.a.) rivayet ettiği hadisi şerifte Peygamberimiz gıybeti şöyle tarif etmiştir: *"Birinin, herhangi bir kimsenin arkasından, duyduğu zaman hoşuna gitmeyeceği sözler söylemesidir."* Bu tarif bizzat Peygamberimiz tarafından yapılmıştır. "Adamın biri Hz. Peygamber'e *'Gıybet nedir?'* diye sordu. O da 'İşittiğin zaman hoşuna gitmeyecek şekilde kişi hakkında konuşmandır.' buyurdu. Adam *'Ya sözüm doğru ise!'* deyince Peygamberimiz, *'Eğer sözün yanlışsa, o zaten iftiradır.'* buyurdu."[47]

47 Müslim, Birr, 70; Tirmizî, Birr, 23.